

lům přestává, vyšlo-li na jevo, že poměr, který vojenskou soudní pravomoc zakládal, jest již ukončen, to jest, že byl pachatel z činné služby trvale propuštěn.

Ustanovení § 16:1. v. tr. ř. pozměnilo také dřívější právní stav (§ 4. zákona ze dne 20. května 1869 č. 78. ř. z.), kdy k trvání vojenské trestní příslušnosti stačila známost trestního činu, před vystoupením pachatele z vojenské jurisdikce. Avšak ani tu nestačilo, byl-li trestní čin nějakému úřadu vůbec znám, nýbrž vyhledávalo se dle utsáleného právního názoru, aby čin byl znám příslušnému vojenskému velitelství, povolánému ku zavedení trestního stíhání, to jest, aby toto mělo možnost proti pachateli jako takovému zakročiti prve, než tž z vojenské soudní pravomoci vystoupil.

Shora uvedené ustanovení § 16:1. v. tr. ř. nemá pak za účel, rozšířiti rozsah vojenské soudní pravomoci proti stavu dřívějšímu, ono jej naopak omezuje, stanovíc, že státi se musí i opatření příslušného úřadu, vztahující se na přípravu neb zahájení trestního řízení prve, než ukončen poměr vojenskou soudní pravomoc zakládající. Nebyla-li však určená vojenská osoba, jež sice spáchala obecný trestný čin v době, kdy podléhala vojenské trestní pravomoci, známa a pro tento čin trestní od příslušného vojenského úřadu k odpovídání vzatá, nesahá vojenský interes dále, než aby tato z vojenské jurisdikce vystoupivší osoba zasloužilého trestu došla příslušným civilním trestním úřadem.

Ze svrchu vylíčeného stavu věci vychází, že desátník K. H. v době, kdy ještě konal činnou službu vojenskou, ani z popisu ani z bližších okolností jako pachatel v úvahu nepřicházel a že proti němu tž žádného opatření čelícího k přípravě neb zahájení trestního řízení se žádné strany učiněno nebylo.

K tomuto zmatku dle § 358:6 v. tr. ř. musel nejvyšší vojenský soud při rozhodování o opravných prostředcích přihlížeti ve smyslu § 373, odst. 1. v. tr. ř. z povinnosti úřední a bylo tudíž po rozumu § 373, odst. 2. a § 371, odst. 3:2 v. tr. ř. rozhodnouti, jak svrchu uvedeno.

Rozk. č. j. P. 553-20. ze dne 17. května 1826.

Dr. Miloš Vančo:

Z advokátskej komory v Turčianskom Sv. Martine.

Komora v disciplínarnej veci oproti dr. A. pravotárovi pokračovanie zastavila.

D o v o d y :

J. C. podala ponosu oproti dr. A. pravotárovi preto lebo menovaný zastupoval ju v pravote, v ktorej ač obyvateľka mala právo chudoby, predsa dr. A. žiadal od nej pravotné trovy a tieto exekúciou od nej aj vymáha.

Advokátska komora zaopatřila písma pravoty od súdnej stolice v B. a konštatuje z nich:

1. Že advokátska komora bratislavská **nevymenovala** dr. A., aby obviňovateľku v tejto pravote ako záštitník zastupoval;

2. v pravote tejto súdna stolica ustálila dr. A. trovy oproti obviňovateľke, a tie ustálila s obmedzením, ktoré vypovedá §. 50. zák. 81. XXXIV. z r. 1874.

3. Dr. A. tento výrok súdnej stolice rekurzom napadnul a súdna tabuľa v B. vypovedala, že v tomto prípade obmedzenie ustanovené §. 50. citovaného zákona nemá miesta, **lebo dr. A.**, — čo aj chudobný, a čo aj požívajúcu výhodu bezkolkovosti a bezpoplatkovosti, — **stránku zastupoval podľa advokátskeho plnomenstva, a preto oprávnený je žiadať advokátsku zásluhu.** — Tabuľa tu vypovedala, že §. 58. zák. čl. XXXIV. z r. 1874. v súvisi s §. 28. vzťahuje sa len na advokátov, ktorých advokátska komora záštitníkmi ustanovila. — Na toto stanovisko sa postavil aj obvinený v ospravedlnení, ktoré predostrel komore na vyzvanie.

Z toho stavu nasleduje, že je res judicata tá okolnosť, ktorú obviňovateľka za základ prípadnej disciplinárky v ponose uvádza.

Z tejto príčiny disciplinárne pokračovanie nemá miesta.

Turčiansky Sv. Martin, 2. júla 1921.

Č. 292/21.

Prosbu Dr. E. Z., na tento čas verejnonotárskeho námestníka.

Advokátska komora v Turčianskom Sv. Martine odvrhla, a to v tej čiastke, aby sa objavila lehota praxe, ktorú podateľ Dr. E. M. ako pravotársky osnovník vykonal, a ktorú uzavretie číslo 251-1921-III. tejto komory dňom 31. decembra 1914. určilo, ako odvrhla prosbu i v tej čiastke, v ktorej podateľ žiada, aby bol do soznamu pravotárov so sídlom: Dolný Kubín zapísaný.

D o v o d y :

Advokátska komora v Turčianskom Sv. Martine oprávnená je vymazať pravotárskych osnovníkov na jednostrannú žiadosť princípálova. Základom tohoto vymazania slúžilo úradné oznámenie, ktoré podal advokátskej komore Dr. E. M., pravotár v S., na úradný dotaz.

Komora na základe tohoto úradného oznámenia princípálovo vypovedala uzavretím č. 251-1921-III., že právnou prax Dr. E. Z. u Dr. E. M. považuje 31. dec. 1914. za dokončenú.

Podateľ žiadal teraz, aby sa tento deň vystúpenia korigoval na deň 15. okt. 1917., lebo on od roku 1914 do 15. júla 1917. bol na vojne a vtedy skladal a složil advokátsku zkušku v Budapešti.

Táto korektúra nemá miesta. — V prvom rade preto, lebo od roku 1914 menovaný už nebol viac na právnej praxi, lež na vojne. — Je síce pravda, že pri vypočítaní zákonom predpísanej lehoty adv. kandidátom vojakom započítal sa čas vojančenia válečného, avšak advokátske komory v evidencii mali mať a mali vykazovať len čas skutočnej praxe a potom zas vojenské vrchnosti mohli dosvedčovať čas válečnej služby, ktorá sa tiež ale len propter beneficium započítala kandidátovi do praxe.

V prítomnom páde komory sa týka evidencia len skutočnej právnej praxe, a tú vykázala menovanému podľa úradného oznámenia jeho princípála sem došlého.

Ináče kandidát už složil advokátsku zkušku, a tak táto korektúra už viac nemá praktického významu.

Advokátska komora odvrhla žiadosť o zapísanie do soznamu pravotárov preto, lebo podateľ ku prosbe pripojeným uzavretím býv. notárskej komory košickej potvrdzuje, že je teraz vymenovaný námestníkom verejného notára v D. K., a ako takého nemožno ho označiť do soznamu pravotárov.

Dakto stojí alebo pod disciplinárnou mocou vrejnonotárskej komory, alebo advokátskej komory. — Pod oboma stáť nemožno. —

Turčiansky Sv. Martin, dňa 8. septembra 1921.